

af dette Spørgsmaal i Overensstemmelse med det Forslag, jeg var med til at stille ved anden Behandling. Men da Folkethinget nu to Gange har vedtaget Forslaget saaledes, som Udvalgets Fleertal søger at tilbageføre det, har jeg troet, at det vilde være paa urette Sted, nu at gjøre nogenſomhelst Indrømmelse fra det Standpunkt, Folkethinget tidligere har indtaget, eftersom der ikke ved Behandlingen i det andet Thing hverken fra Fleertallets eller Justitsministerens Side er fremkommet en eneſte Ytring, der gif i imødekommende Retning. Jeg antager derfor, at Folkethinget ſelvfølgelig nu ved denne Afstemning ikke vil fravige ſin Beſlutning i denne Sag. Hvorvidt vi paa et senere Stadium ſkulde være iſtand til at finde et efter Omſtændighederne taaleligt Forligsforslag, vil jo ſiden være at tage under Overveieſe. Til § 4 er der af Udvalgets Mindretal ſtillet et Endringsforslag. Det ſamme Forslag blev af mig i Forening med to ærede Medlemmer af Udvalget ſtillet til anden Behandling. Dette Forslag blev da vedtaget af Folkethinget. Den høitærede Justitsminister ſtillede et Forslag til 3die Behandling om at udfstemme denne Tilføining til Nr. 4, men opnaaede kun et forholdsviis ringe Antal Stemmer for ſit Forslag. Folkethinget har ſaaledes godkendt baade ved 2den og 3die Behandling — ved den ſidſte Behandling endog med en overveiende Majoritet — det Forslag, ſom Mindretallet her under Nr. 2 har tilladt ſig at optage paany. Det blev iſjor, jeg gjentager det, med megen Eſtrke fremhævet ſom en god Side ved Hærloven, at Alle, der vilde være Befalingsmænd, ſkulde forſt være Menige; men naar de ſkulde være Menige, maatte man forudsætte, at de Alle ſkulde være Menige under lige Villkaar. Det have vi aldeles ingen Betryggelse for vil ſtee, naar vi vedtage Lovforſlaget ſaaledes, ſom det nu er kommet tilbage fra Landſtinget, og ſom er overensſtemmende med det, der blev forelagt af Regjeringen, thi der vil da en Deel, den ſtørre Deel tør jeg antage, gjennem Sæſſionsbehandlingen blive indkaldt

til Øvelse af Juſtitsministeren efter Krigsministerens Ordre, men foruden denne Deel kan Krigsbeſtyrelſen antage Frivillige i uindſtrænket Antal, uden Henſyn til de almindelige i Værnepligtsloven opſtillede Regler, og den kan uden Henſyn til Alder antage dem ſom Frivillige og tildele dem en Afdeling, eftersom de Vedkommende eller Krigsbeſtyrelſen finder for godt. Dette kan lade ſig gjøre; men det er et Brud paa Hærlovens beſtemte Udtalelſe, at alt Mandſkab, der findes tjenſtebygtigt, ſkal udfriſves enten til egentlig Krigſtjenefte eller ſom Militairarbejdere, og at de derefter ſtulde tildeles de forſkjellige Afdelinger efter deres Udbannelse. Selve Værnepligtslovens § 19, ſom jeg vil anmode de ærede Herrer om at læſe igjennem, ſiger det Samme ſom Hærloven. I § 19 ſtaaer der nemlig: „Enhver tjenſtebygtig Værnepligtig bliver paa Sæſſionen at udfriſve til den egentlige Krigſtjenefte eller ſom Militairarbejder. Der gives ham Vedtegning om den eller de Arter af Krigſtjenefte, hvor til han efter ſamtlige forhaandenværende Forhold ſkjønnes beſt ſtillet.“ Enhver tjenſtebygtig Værnepligtig ſkal alſaa udfriſves paa en Sæſſion, og der ſkal da gives ham Vedtegning om den Art Krigſtjenefte, hvortil han beſt er ſtillet. Men denne Regel i Loven faſtholdes ikke, naar de Herrer ikke gaae ind paa at vedtage vort Endringsforslag under Nr. 2; thi da vilde for det Forſte de, ſom ikke gaae igjennem Sæſſionen og Juſtitsministeriet til Krigsbeſtyrelſen, men gaae directe til Krigsbeſtyrelſen, blive fritagne for at udfriſves, de vilde ikke af Sæſſionen blive beſømte ſom meeſt ſtillede til denne eller hiin Afdeling, men de vilde komme til den Afdeling, de ſelv puffed at komme til, og de faae ſaaledes et Privilegium fremfor de øvrige Værnepligtige. Jeg troer ikke, at dette er et Midde, der er vel ſtillet til at fremkalde en god Mand blandt Reclutterne, naar ſaaledes allerede Nogle ere komne ind i Tjeneften under ſæregne begunſtigende Forhold. Det er en Selvfølge, at idet En faaer ſit Duſte opſlydt om at komme til et ſæregt Vaaben,